

Forgattam éppen. Arról szólt a film, hogy egy zongorista megtudja, hogy rákja van, s miként fejezi be azután az életét, hogyan rendezi el a dolgokat a családjával. Amint ez a filmeknél lenni szokott, a második részt, ami már tulajdonképpen a betegségről szólt, leforgattuk itthon, én teljesen egészséges voltam, mindenféle smink-megoldásokat alkalmaztak, hogy egyre betegebbnek tűnjek.

Ezután forgattuk azokat a jeleneteket, amelyekben ez a zeneszerző felhőtlenül boldog, Londonban éppen koncertezik, óriási sikere van. Tehát Londonba utaztunk. Előtte nekem valami titokzatos be-

tegségem támadt, megnézték az orvosok, influenza-félére gyanakodtak. Magas lázzal járt, örületes fejfájással és még valamivel, ami nem eléggé gusztusos, de mindenesetre különleges: vulkányszerű hányás jön az emberre, nem is egészen hányás, mert vízszerű folyadék spriccel a szájból. Hirtelen és váratlanul. Azonkívül olyan fájdalmat okoz a fény, hogy az ember vagy bebújik valami sötét helyre, vagy behunyja a szemét. Forgatásnál ezt nem könnyű megvalósítani.

De kaptam egy csomó injekciót, s mire kimentem Londonba, már azt hittem, túlestem ezen. Épp olyan jeleneteket forgattunk, hogy rohangálok boldogan Londonban, sőt nem csak Londonban, hanem a tengerparton, mezítláb, gatyában. Futóedzés közben majd megdöglöttem, fáj a fejem, lázas voltam. Mindegy, kicsit jobban lettem, nem törődtem vele.

Meghívtak estére az Old Vic Színházba, Peter Brook rendezte darab ment, nagyon kíváncsi voltam rá. Éreztem, hogy rosszul vagyok, de azt a híres előadást nem akartam kihagyni. Az a bizonyos vulkánkitörés azonnal rám tört, kirohantam a folyosóra. Volt három ajtó. Föltéptem az egyiket, és rögtön három méteres sugárban... Szerencsére az csak egy raktárhelyiség volt. Később láttam, hogy a közvetlenül mellette lévő ajtó az igazgatói irodáé, ahol lehet, hogy épp Peter Brook ült. Ha azt az ajtót tépem föl, akkor esetleg az a kétes tisztesség ér, hogy lehányhatom a nagy Peter Brookot.

Ott akartak tartani az orvosok, de hazajöttem, Ildikó várt a repülőtéren, látta, hogy nagy baj van. Fölfedezték két nap múlva, hogy ez bizony agyhártyagyulladás. Bekerültem a Kútvölgyibe. Nagyon sokáig feküdtem ott.

Érdekes volt, hogy az orvos szükségesnek tartotta elárulni:

— Művész úr, képzelje, ebben a szobában és ebben az ágyban feküdt ám Honthy Hanna is!

Hm... Honthy Hanna meghalt.

Két-három napig eszméletlen voltam, és aztán éltem a magyar betegek megszokott életét. Volt egy nagyon aranyos, orosz ajkú ápolónő, törve, akcentussal beszélte a magyart. Péterkének hívott. Jött be minden reggel:

— Péterke, pisiltál, kákiltál?

— Nem.

— Hát pisiljál, kákiljál!

Eleinte édesanyám, Ildikó és a gyerekek látogattak, aztán jöttek a barátok, kollégák.

Meglátogatott Feleki Kamill, akkor még elég rosszul voltam, elkezdett történeteket mesélni, és olyan röhögő görcsöt kaptam, hogy azt mondta az orvos:

— Kamill bácsi, ne sokat tessék bejönni, mert elpatkol itt a Huszti úr.

Például emlékszem, azt mesélte, hogy ő is kórházban volt, csúnya hályog keletkezett mind a két szemén, kezelték, bekötötték, visszabotorkált a kórterembe. A másik ágyon egy öreg veterán feküdt, félig ő is vak. Azt mondja:

— Jaj, művész úr, mit fogunk itt mi ketten röhögni!

Kamillka ült az ágya szélén, csüggedten bólogatott.

— Hát a művész úr is milyen öreg trotty lett, én is milyen öreg trotty vagyok... Nem mindig volt ez így! — előkotort a táskájából egy fotót. — Ilyen stramm fiatalember voltam! — és mutatja Kamillnak, akinek be van kötve mindkét szeme. — Tessék megnézni, művész úr, itt vagyok az első világháborúban... — A képen száz katona állt, illetve ült törökülésben, néhányan előttük feküdtek. — Na, tessék megnézni, melyik vagyok én?

Mensáros Laci, akivel nagyon-nagyon jóban voltam, egy iszonyatosan súlyos műtéten esett át, kivették az ereit, és kicserélték műanyag érre. Veszedelemes műtét, nagyon aggódtunk, nagyon izgultunk, megkérdeztem, mikor mehetek látogatni.

Néhány nappal később megengedték, de csak rövid időre, mert Laci még az intenzív osztályon volt. Kopogtam halkán, bentről egy ápolónő azt mondta:

— Még nem lehet!

Jaj, de hülye vagyok, minek jöttem ide, most biztosan zavarom, vagy talán rosszul van... Végül szólt az ápolónő, nagyon szigorúan:

– Most tessék bemenni, de tényleg csak nagyon rövid időre.

Ott feküdt Laci, állig letakarva egy lepedővel. Egy halálos beteg hangján:

– Szervusz... Mi újság van odakint?

Makogtam valamit. Azt mondja:

– Várj egy picikét, csak megigazítom a lábamat...

Fordult egyet, a lepedő alól rémisztő nyikorgás hallatszott. Jesszusom... mi ez? Nem mertem kérdezni semmit:

– Hát... akkor talán én most már megyek...

– Ne, ne, maradj még egy kicsit, mert ki tudja, hogy... jaj, de rosszul vagyok!

Megint hallatszott az a rettenetes hang a lepedő alól. Mikor már harmadszor történt ez, félénken megkérdeztem:

– Lacikám... mi ez?

Elhaló, síró hangon:

– Képzeld, ezek a marhák, meg volt beszélve, hogy amerikai műanyag eret kapok, és erre szovjet eret építettek be, amikor forgok, akkor kkkkkrrrr, így recseg...

Tudniillik megtudta, hogy én bemegyek látogatni, behozatott a színházból egy olyan kis szerkezetet, amivel az ajtónyikorgást utánozzák a kellékesek, ha szükség van rá, azt forgatta a lepedő alatt, hogy halálra rémítsen... Sikerült neki.